

Rose

Law of a Different World
ฝ่ากฎรักต่างโลก

异世之万物法则
เล่ม 1

焦糖冬瓜 เจียวถั่งตงกวา

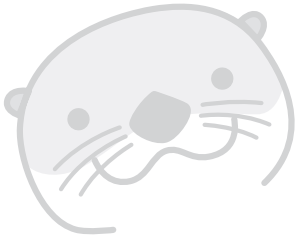
เขียน

BlueFeather

แปล

Rima

ภาพประกอบ

ปกลองอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

นี่เป็นครั้งแรกที่โจวอวี้อ่านบทกวีของจูเซิงหาว
แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงรู้สึกว่หนังสือเล่มนี้ถูกโมเย่เลือกมา
โดยเจตนาราวกับโมเย่รู้ว่าโจวอวี้อาศัยอยู่
- เจียวถั่งตงกวา

คำนำสำนักพิมพ์

โลกชุมชนที่เรียกว่า 'นีเบอลุงเงิน' มีระบบนิเวศที่แตกต่างจากโลกนี้ โดยสิ้นเชิง หากใครต้องการอยู่รอดในนีเบอลุงเงิน จะต้องปฏิบัติตามกฎสามข้อของจิวี่ลี้กรูปอย่างเคร่งครัด

กฎข้อแรก จงอย่ากลัว เพราะความกลัวคือเครื่องหมายของการถูกล่า

กฎข้อสอง จงอย่าหลงมัวเมาไปกับสิ่งสวยงามเป็นอันขาด ยิ่งสวยงามเท่าไรก็ยิ่งอันตรายมากเท่านั้น

กฎข้อสาม จงจำเอาไว้ให้มัน อย่าหลงใหลไปกับการลอกเลียนแบบของ 'สิ่งมีชีวิตระดับเอส' พวกมันไร้หัวใจ สิ่งเดียวที่มันจะทำคือมุ่งแสพสมสืบพันธุ์เท่านั้น ไม่มีมนุษยหน้าไหนเป็นข้อยกเว้นสำหรับมัน

สุดท้ายนี้ ขอให้ทุกคนจงมีความสุขกับชีวิตในโลกของนีเบอลุงเงิน

Rose

บทที่ 1

บริเวณโดยรอบ ปกคลุมไปด้วยความตึงเครียด ชมับของเจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อเจกเช่นเดียวกับแผ่นหลังที่เปียกโชก

“สายที่ 2! สายที่ 2 ได้ยินแล้วตอบกลับด้วย!”

“สายที่ 3 ยังอยู่มัย สายที่ 3 ได้ยินแล้วตอบกลับด้วย!”

“สายที่ 5 ยังออนไลน์อยู่หรือเปล่า”

ภายในรถที่ถูกปรับเปลี่ยนให้เป็นศูนย์บัญชาการชั่วคราว เจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานที่มีส่วนร่วมในปฏิบัติการพิเศษกำลังพยายามอย่างหนักในการติดต่อหาสมาชิกหน่วยสวาทที่เข้าไปในสถาบันวิจัยทางชีววิทยาของจิวี่ลี้กรุป ซึ่งขาดการติดต่อตั้งแต่เหยียบย่างเข้าไปภายในสถาบันได้ไม่ถึงสิบนาที

ทว่าความเงิบที่ไร้การตอบกลับเป็นครั้งแรกนี้กลับทำให้คนรู้สึกหวาดหวั่น

ด้านหลังของเจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานทั้งสามคือโจวอวี่ ผู้บัญชาการหน่วยปฏิบัติการพิเศษในชุดเกราะ ยืนกอดอกอยู่

แวตตาของโจวอวี่ ชายหนุ่มวัยยี่สิบแปดปี นิ่งสงบและเยือกเย็นริมฝีปากของเขาเม้มสนิทเป็นเส้นตรง ขณะที่นิ้วชี้ข้างขวาจดเข้าที่แขนซ้ายจนขึ้นข้อขา

เหตุที่เขาถึงเขียนเป็นเพราะเขากำลังใช้ความคิด แต่ข้อมูลที่ได้มาจากสถาบันวิจัยมีไม่มากพอที่จะสนับสนุนความคิดของเขา

อะไรคือสิ่งที่ทำให้หน่วยสวาททั้งเจ็ดคนที่ผ่านการฝึกพิเศษพร้อมอาวุธครบมือ แข็งแรงปราดเปรียว และมากประสบการณ์ ขาดการติดต่อได้ภายในสิบนาที โดยที่ศูนย์บัญชาการไม่อาจรู้ได้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาทั้งหมด

ทั้ง ๆ ที่ปฏิบัติการนี้เป็นปฏิบัติการช่วยเหลือตัวประกันที่ดูเหมือนไม่มีอะไรยุ่งยาก

จวีลี้กรุปเป็นบริษัทเทคโนโลยีชีวภาพจากเอเชียที่ร่วมลงทุนโดยกลุ่มนายทุนขนาดใหญ่ของสหรัฐอเมริกากับยุโรป ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาขอบเขตทางด้านชีวเภสัชศาสตร์พัฒนาอย่างก้าวกระโดด ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมโรคติดต่อร้ายแรงในทวีปแอฟริกาหรือการรักษาโรคทางพันธุกรรมให้คนสำคัญในบางประเทศ จวีลี้กรุปได้สร้างผลงานเป็นที่ประจักษ์ไว้มากมายถึงขนาดที่ว่าไม่ว่าสถาบันวิจัยของจวีลี้กรุปจะจัดตั้งสาขาอยู่ในประเทศไหนก็จะได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษจากประเทศนั้น

เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้ หน่วยสวาทที่โจอาวี่ลิ่งกัตอยู่ได้รับการกิจให้เข้าไปในสถาบันวิจัยทางชีววิทยาของจวีลี้กรุปเพื่อช่วยเหลือตัวประกันที่ติดอยู่ข้างใน โดยสาเหตุของเรื่องราวตามการกล่าวอ้างคือ มีนักวิจัยที่ได้รับทุนคนหนึ่งเกิดอาการทางจิตขึ้นจากการทำงานภายใต้แรงกดดันเป็นระยะเวลานานและพยายามจะทำลายสถาบันวิจัย แม้เขาจะไม่สำเร็จเพราะถูกพบเข้าเสียก่อน แต่เขาก็ใช้ประโยชน์จากระบบภายในสถาบันกักขัง ชุ่มชู่ หมายเอาชีวิตนักวิจัยคนอื่น ๆ และเรียกร้องให้จวีลี้กรุปยุติการวิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับบางสิ่งที่มีรหัสว่า ‘แหวนแห่งนีเบลลูจเงิน’¹

ข้อเรียกร้องนี้เป็นไปไม่ได้ที่จวีลี้กรุปจะตอบรับ

ทีมฝีมือดีอย่างทีมของโจอาวี่ลิ่งได้รับภารกิจนี้ มุ่งหน้ามายังสถาบันวิจัยที่ถูกปิดเพื่อช่วยเหลือเหล่านักวิจัยที่ติดอยู่ข้างใน

¹ ปรกรณ์แหวนแห่งนีเบลลูจเงิน เป็นปรกรณ์มชุดของริชาร์ด วากเนอร์ คีตกวีชาวเยอรมัน โดยมีเค้าโครงเรื่องมาจากตำนานเทพเจ้านอร์สและนิยายปรัมปราเรื่องนีเบลลูจเงินสี แต่ภายในเรื่องนี้นีเบลลูจเงินใช้กล่าวอ้างถึงโลกคู่ขนานอีกใบหนึ่ง

ยังไม่ทันที่เหมยซีเจ้าหน้าที่ฝ่ายประสานงานจะมอบหมายหน้าที่รับผิดชอบให้เพื่อนร่วมทีม สายตาก็พลันเหลือบไปเห็นข้อมูลของนักวิจัยเหล่านั้น เธอรู้สึกตกใจเป็นอย่างมาก

นักวิจัยแต่ละคนล้วนเป็นนักวิชาการชั้นหัวกะทิในแต่ละสาขา ไม่ว่าจะเป็นนักเซลล์วิทยา นักประสาทวิทยา นักไวรัสวิทยา และอื่นๆ อีกมากมาย คุณูปการของคนเหล่านี้ประเมินค่าไม่ได้ พวกเขาจะต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ภารกิจช่วยเหลือตัวประกันนี้สำเร็จลุล่วงแม้จะต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม

เหมยซีซักจะสงสัยแล้วว่าจี้ลี่ก็กำลังทำงานวิจัยอะไรอยู่กันแน่ เธอพลันรู้สึกสังหรณ์ใจราวๆ ว่าการกล่าวอ้างที่ว่ามีนักวิจัยคลุ้มคลั่งและจับตัวเพื่อนร่วมงานไว้ข้างในสถาบันวิจัย เป็นการพูดเพื่อปกปิดอะไรบางอย่าง เธอคิดว่าข้างในนั้นจะต้องเกิดเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวมากๆ ขึ้นอย่างแน่นอน...ไม่แน่ว่าสมาชิกในหน่วยทุกคนอาจจะ...

ในตอนนั้นเองสายที่ 7 ก็ติดต่อกลับมา

“หัวหน้า! พวกคุณห้ามเข้ามานะ! ห้ามเข้ามา!”

เสียงรingtonั้นเป็นเสียงของเงินซง รองหัวหน้าหน่วย

หัวหน้าหน่วยโจวอวี่ที่หนึ่งเงียบมาตลอดตั้งหูฟังมาจากเหมยซีแล้วออกคำสั่ง “เงินซง! นายอยู่ที่ไหน ถอนกำลังออกมาเดี๋ยวนี้!”

สัญญาณยังไม่ขาดหาย ทว่ามีเสียงกระดุกหักดังลั่นเข้ามาในโสตประสาท โจวอวี่พลันกำหมัดแน่น ปลายนิ้วมือของเหมยซีสั่นระริก

“เงินซง! เงินซง!”

เสียงทุ้มต่ำที่มักจะเยียบเย็นอยู่เสมอของโจวอวี่ทำให้บรรยากาศภายในรถพลันหายใจไม่ออกขึ้นมาทันที

“หัวหน้าคะ...” เหมยซีผ่านภารกิจทั้งใหญ่และเล็กมามากมาย แม้จะไม่เคยถืออาวุธบุกตะลุยเหมือนคนอื่น ๆ แต่เธอก็ผ่านสถานการณ์มาหลายรูปแบบ เธอคิดว่าตัวเองจะสามารถทำจิตใจให้สงบเยือกเย็นได้ แต่ดูเหมือนว่าเธอจะประเมินตัวเองสูงเกินไป

แผ่นหลังของโจวอวี่แข็งทื่อได้ไม่ทันไร เขาก็เริ่มสวมถุงมือป้องกัน

เช็กปืนพก QSZ-92 ที่อยู่ในซองหนังตรงต้นขา ก่อนจะแบกไรเฟิลลูโจม QBZ-95 ไว้บนบ่าและเปิดประตู

การกระทำทั้งหมดเป็นไปอย่างคล่องแคล่วและเด็ดขาด

ยามที่โจววี้ว้อออกห่างจากประตูรถ เหมยซีก็พลันตระหนักได้ถึงสิ่งที่อีกฝ่ายจะทำ “หัวหน้า คุณไปไม่ได้นะ! จำสิ่งที่ร่องหัวหน้าเงินพูดเป็นครั้งสุดท้ายไม่ได้หรือคะ อีกไม่นานกำลังเสริมก็จะมาแล้ว!”

“กว่ากำลังเสริมจะมา แม้แต่ศพของทุกคนก็อาจจะหาไม่เจอด้วยซ้ำ”

น้ำเสียงของโจววี้ว้อยังคงเย็นชาเช่นเดิม รวากับสิ่งที่เผชิญอยู่ตรงหน้าคือท่ากระสุนในสมรภูมिरบที่พวกเขาเคยผ่านมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ทุกคนต่างรู้ดีว่ามันไม่มีทางง่ายตายเหมือนอย่างนั้น

“หัวหน้า...” เหมยซีรู้ดีว่าเมื่อใดก็ตามที่โจววี้ตัดสินใจแล้ว ไม่ว่าใครก็ห้ามเขาไม่ได้

“นั่นแค่จะไปดูเพื่อหาทางออกให้คนของเราเท่านั้น”

เมื่อโจววี้กล่าวจบ เขาก็เดินตรงไปยังสถาบันวิจัยอย่างรวดเร็ว

สำหรับโจววี้ สิ่งที่กำลังไปทั้งหมดไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับความอยากรู้อยากเห็นทั้งสิ้น แต่มันคือความรับผิดชอบ เขาต้องรู้ให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเพื่อนร่วมทีมที่ฝ่าฟันอันตรายมาด้วยกัน ถ้าพวกเขาถูกฆ่าตายหมดในฐานะผู้บัญชาการของปฏิบัติการพิเศษนี้ โจววี้คงปล่อยให้ตัวเองมีชีวิตอยู่โดยที่ไม่รู้อะไรเลยไม่ได้

ลักษณะภายนอกของตัวสถาบันเป็นอาคารโลหะ ส่องแสงสะท้อนภายใต้แสงจันทร์เย็นยะเยือก รอบด้านไม่มีสิ่งปลูกสร้างใด ๆ นอกจากพื้นดินที่เต็มไปด้วยกวาดทรายแล้วก็ไม่มีอาจมองเห็นสิ่งใดได้อีกราวกับเป็นเกาะกลางทะเล

ตามข้อมูลจากพิมพ์เขียว ตัวอาคารเป็นลานหกเหลี่ยมที่มีรูปแบบคล้าย ๆ กับอาคารเพนตากอน² นิดหน่อย

² ที่ทำการของกระทรวงกลาโหมสหรัฐอเมริกา เป็นอาคารรูปห้าเหลี่ยม ตั้งอยู่ที่แคนดีอาร์ลิงตัน รัฐเวอร์จิเนีย นับเป็นสัญลักษณ์ทางการทหารของสหรัฐอเมริกา

ระบบรักษาความปลอดภัยของที่นี่มีความละเอียดซับซ้อนและแม่นยำสูงมาก เพื่อป้องกันความลับของงานวิจัยที่อาจรั่วไหล ไม่ว่าจะเป็นข้อมูล ความสูง จังหวะการก้าวเดิน และเสียงของนักวิจัยทั้งหมดล้วนถูกบันทึกเอาไว้ในระบบ โดยนักวิจัยแต่ละคนจะมีสิทธิ์เข้าไปได้แค่เฉพาะพื้นที่ที่ตนเกี่ยวข้องกับเท่านั้น ส่วนไหนที่อยู่นอกเหนือจากงานวิจัยที่ตนรับผิดชอบจะถูกล็อกไว้และมีการแจ้งเตือน

เพื่ออำนวยความสะดวกในการเข้าไปช่วยเหลือตัวประกันของหน่วยสวาท เจ้าหน้าที่ที่ดูแลระบบของจิวี่ลี้ก็รีบได้เปิดทางเชื่อมของสถาบันวิจัยจากระยะไกลเอาไว้ให้เรียบร้อยแล้ว

โจวอวี่เดินถือปืนมาถึงประตูทางเข้า ลings ที่อยู่เบื้องหน้าเขาคือทางเดินสว่างไสวปราศจากเงาคน

ภาพที่เห็นคล้ายกับฉากในหนัง *Resident Evil* อยู่ไม่น้อย ไม่น่าแปลกใจถ้าก้าวเท้าเข้าไปอีกสักสองก้าวอาจมีฝูงซอมบี้โผล่ออกมารุมทั้ง หรือไม่มีก็อาจเจอเลเซอร์อินฟราเรดที่พร้อมจะตัดเนื้อของผู้บุกรุกเป็นชิ้นๆก็ได้

ทว่าตอนนี้สิ่งที่โจวอวี่ต้องการมีเพียงค้นหาคนของตัวเองให้พบโดยเร็วที่สุด

เขากระซิบป็นในมือแน่น แผ่นหลังเหยียดตรงก่อนจะเคลื่อนตัวเข้าไปข้างในอย่างรวดเร็วด้วยฝีเท้าที่มั่นคงและเงียบกริบ

เสียงของเหมยซีดังออกมาจากอุปกรณ์สื่อสารที่เสียบอยู่ในหู “หัวหน้าคะ มีคำสั่งมาจากเบื้องบน บอกให้พวกเราถอนกำลังเดี๋ยวนี้! ยุติภารกิจ!”

โจวอวี่แค้นเสียงตอบกลับอย่างเย็นชา “คนของเราไม่เหลือรอดแล้วด้วยซ้ำ ยังต้องถอนกำลังอะไรอีก”

เขารู้ว่าเขาควรเชื่อฟังคำสั่งและหันหลังกลับไปก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินแก้ แต่เขาก็รู้ดีเช่นกันว่าทันทีที่กลับออกไป ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นที่นี่จะกลายเป็นความลับที่ไม่อาจแพร่งพราย เขาจะไม่มันได้บอกลาเพื่อนร่วมทีมเป็นครั้งสุดท้าย รวมถึงไม่มันได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาตลอดกาล

แทนที่จะใช้เวลาทั้งชีวิตไปกับการคาดเดาและเศร้าเสียใจ ผู้รู้คำตอบตอนนี้ยังจะดีเสียกว่า

โจวอวีเดินไปสู่อุโมงค์เชื่อมอย่างไม่ลังเลก่อนจะเลี้ยวไปทางซ้าย

ด้านหน้าคือประตูสองชั้นที่บัดนี้ถูกเปิดออกทั้งสองบาน

โจวอวีก้าวไปข้างหน้าอย่างสงบ ประสาทสัมผัสต่างๆ มีความเฉียบคมขึ้น เขาเงี่ยหูฟังเสียงรอบด้านอย่างระมัดระวัง ทว่ากลับไม่มีเสียงอะไรเลย นอกจากเสียงลมหายใจของตัวเอง

นักวิจัยเหล่านั้นอยู่ที่ไหน

ลูกทีมของเขาอยู่ที่ไหน

ความเงียบงันนี้ทำให้โจวอวีรู้สึกถึงความผิดปกติ

ในที่สุดเขาก็ไปหยุดอยู่ตรงหน้าทางเชื่อม สายตากวาดไปเห็นร่างหนึ่งนอนคว่ำอยู่บนพื้น ร่างนั้นน่าจะเป็นร่างของนักวิจัยคนหนึ่งเพราะอีกฝ่ายสวมชุดคลุมสีขาว ใต้ร่างเต็มไปด้วยแอ่งเลือดที่เจิงนอง ชุดคลุมตัวยาวถูกขโมมจนกลายเป็นสีแดงฉานดูน่าสยดสยอง

รอยเลือดสดาดกระเซ็นไปทั่วบริเวณราวกับมีบางสิ่งเรียกเลือดออกจากร่างของนักวิจัยคนนี้ด้วยความเร็วเกินพิภักตมมนุษย์ ทว่าโจวอวีไม่พบอะไรอยู่แถวนี้เลยสักอย่าง ไม่ว่าจะเป็ใครหรืออะไรก็ตามที่ฆ่านักวิจัยคนนี้ เขาหรือมันก็ได้ไม่ได้อยู่ที่นี่แล้ว

โจวอวีค่อยๆ ย่อตัวลงขณะที่ประสาทสัมผัสยังคงตื่นตัวอยู่เสมอ เขาใช้มือซ้ายแตะลงที่คอของอีกฝ่าย พบว่าชีพจรหยุดเต้นไปแล้วรวมถึงอุณหภูมิร่างกายที่เย็นเฉียบ

โจวอวียกมือขึ้นอีกฝ่ายขึ้นเล็กน้อยเพื่อตรวจสอบว่าคนที่ตายเป็นนักวิจัยที่เสียชีวิตหรือตัวประกัน ทว่าภาพที่ปรากฏสู่สายตากลับทำให้กล้ำมเนื้อทุกส่วนของเขาเครียดเข็งขึ้นมาฉับพลัน

กรามของศพแหงนหายไปราวกับถูกสัตว์ร้ายฉีกกระชาก ตั้งแต่กระดูกหน้าอกโล่งไปมีแต่ความว่างเปล่า แม้แต่อวัยวะภายในก็ไม่มีเหลือคิ้วของโจวอวีขมวดเข้าหากัน ในใจสับสนคำหนึ่งว่า ‘แม่งเฮี้ย!’

จวีลี้กรุปจะต้องโกหกอย่างไม่ต้องสงสัย ไม่มีทางที่โจวอวีจะเชื่อว่า

งานวิจัยที่พวกเขาทำเป็นแค่ชีวเภสัชศาสตร์!

บางทีอาการทางจิตของนักวิจัยคนนั้นก็อาจจะเป็นเรื่องที่กู่ขึ้นมาด้วยซ้ำ!

โจวอวี่ปรับลมหายใจของตัวเอง เดินมุ่งไปข้างหน้าต่อ

ทว่าเพียงแค่ผ่านประตูสองชั้นอีกบานเข้าไป สิ่งที่น่าประหลาดอยู่ตรงหน้ากลับเป็นสิ่งที่เกินกว่าเขาจะทำความเข้าใจได้

ทั่วทั้งบริเวณเปราะอะเบือนไปด้วยคราบเลือด เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของสถาบันวิจัยคนหนึ่งนั่งพิงกำแพงในสภาพดวงตาทั้งสองข้างเบิกโพลง ขาอ่อนล้าแหงนหายไปแล้วมีอะไรบางอย่างกระแทกเข้าที่สมองของเขา โจวอวี่ไม่จำเป็นต้องตรวจสอบก็รู้ได้ว่าหลังศีรษะของชายคนนั้นจะต้องแหลกละเอียดเป็นแน่

ด้านหน้าของเขายังมีนักวิจัยในชุดคลุมสีขาวอีกสองคนนอนคว่ำอยู่บนพื้น หนึ่งในนั้นมีท่าทางบิดงอผิดปกติ คล้ายกับแอสโตรกักเป็นสองท่อน

พื้นที่โดยรอบราวกับตกอยู่ภายใต้รัศมีของปีศาจแห่งขุมนรกก็ไม่ปาน ไร้สัญญาณชีวิตใดๆ เพียงแค่กลับตาก็คล้ายจะได้ยินเสียงของเลือดที่ไหลนอง

เวลานี้โจวอวี่มั่นใจแล้วว่าสิ่งที่ลงมือเช่นฆ่าเหล่านักวิจัยจะต้องไม่ใช่มนุษย์อย่างแน่นอน!

ในเวลาเดียวกันนั้น เสียงของเหมยซีก็ดังลั่นออกมาจากหูฟัง “หัวหน้า! คุณต้องรีบกลับมาเดี๋ยวนี้! เบื้องบนบอกมาว่างานนี้เกินความสามารถของเรา! ขอรับรองค่ะหัวหน้า! ถ้าคุณเป็นอะไรขึ้นมาอีกคน พวกเราจะทำยังไง!”

เหมยซีพูดด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่อง เธอพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ร้องไห้ออกมา

“เสี่ยวเหมย ถ้าฉันกลับไปไม่ได้ เธอจะต้องทำเหมือนเรื่องนี้ไม่เคยเกิดขึ้น”

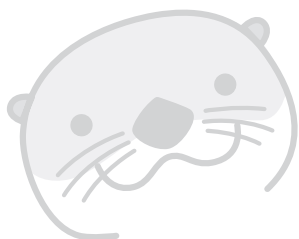
เจ้าหน้าที่ประสานงานทั้งสามคน หนึ่งในนั้นก็คือเหมยซี ต่างนั่งเงิบมือที่วางอยู่กำแน่น คนนอกอาจจะไม่เข้าใจถึงความมุ่งมั่นของโจวอวี่

แต่พวกเขาเข้าใจ

“พวกเราจะไม่ไปไหนทั้งนั้น จะรอหัวหน้ำอยู่ที่นี้ล่ะ” เหมยชี้ตอบ

“ขอบคุณ”

โจวอวี้ออดหูฟังของตัวเองออก ก่อนจะปิดการเชื่อมต่อไป

ทดลองอ่าน

บทที่ 2

เวลานี้ เขาไม่มีอะไรที่ต้องกังวลอีกแล้ว

โจวอวีเดินหน้าต่อ ตามข้อมูลที่ได้รับมา ข้างหน้าจะเป็นแผนกวิจัย และเพาะเลี้ยงสเต็มเซลล์

ภายในแผนกและทะเล เครื่องมือและอุปกรณ์ถูกทำลายเกือบหมด สภาพของมันราวกับโดนรถถังบดขยี้ทุกอย่างไว้อย่างนั้น

โจวอวีรีบเข้าไปข้างหน้าเล็กน้อย ปลายเท้าเหยียบโดนเศษแก้วของหลอดทดลองจนเกิดเสียงแผ่วเบาท่ามกลางบรรยากาศอันเงียบสงัด เสียงที่ตั้งขึ้นช่างชวนสั่นประสาท ประหนึ่งว่ามันจะปลุกอันตรายที่ซุกซ่อนอยู่ให้ย่างกรายเข้ามาได้ทุกขณะจิต แต่ถึงอย่างนั้นโจวอวีก็ยังคงสงบเยือกเย็น

บนพื้นคือร่างไร้วิญญาณของนักวิจัยหลายคนอยู่ในสภาพการตายอย่างอนาถ ถ้าพิจารณาจากความแข็งแรงของศพ โจวอวีสันนิษฐานว่าพวกเขา น่าจะตายก่อนที่จะตัวเองจะได้รับภารกิจเสียอีก

โจวอวีเงยหน้าขึ้นเห็นกล้องวงจรปิดตรงมุมเพดาน ด้วยความสามารถในการตรวจสอบระยะไกลของจิวี่ลี้กรู๊ป พวกเขาต้องรู้แน่ๆว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่ แต่พวกนั้นก็ยิ่งสร้างเรื่องโกหกเรียกร้องให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มาช่วยเหลือตัวประกัน ทำให้หน่วยของโจวอวีต้องมาเป็นเครื่องสังเวย

จำนวนศพที่โจวอวีนับได้ตรงกับจำนวนของนักวิจัยแผนกวิจัยและเพาะเลี้ยงสเต็มเซลล์ที่ทำงานอยู่ในขณะนั้น

หน้าจอคอมพิวเตอร์แตกร้าง ตัวซีพียูพังและไม่มีซันติ โจวอวีจึงตรวจสอบไม่ได้ว่าพวกเขา กำลังทำงานวิจัยอะไรอยู่กันแน่

เขาเคลื่อนตัวไปยังประตูอีกบานของแผนกวิจัยและเพาะเลี้ยง สเต็มเซลล์ที่ถูกปิดไว้

โจวอวีเบี่ยงตัวไปด้านข้าง ใช้นิ้วดันประตูให้เปิดออก เลี้ยววินาทีนั้น หูพลันได้ยินเสียงเหมือนอะไรบางอย่างที่ฟังประตูอยู่ลึ้มกระแทกพื้น ดังโครม

ยามที่ใบหน้าครึ่งซีกปรากฏขึ้นที่รอยแยกระหว่างประตู โจวอวีก็พบว่า ร่างนั้นคือจ้าวเฉิง สมาชิกในทีมที่อายุน้อยที่สุด ปากของเขาอ้าออกเล็กน้อย ดวงตาทั้งสองข้างเบิกกว้างราวกับได้เห็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อก่อนตาย ณ ช่วงเวลานั้น หัวใจของโจวอวีปลันเต้นรัว เขาย่อตัวลงและตะแคงมองที่คอของจ้าวเฉิง...
ไร้สัญญาณชีพ

โจวอวีหลับตาลงอย่างยากลำบาก เพราะไม่รู้ว่ามีอีกฟากหนึ่งของประตู มีอะไรอยู่ เขาจึงจำเป็นต้องเคลื่อนย้ายร่างของจ้าวเฉิงอย่างระมัดระวัง จากนั้น จึงผลักประตูให้เปิดออก

ที่ด้านหลังประตูยังคงเป็นทางเชื่อมเลนเดียว ตามข้อมูลที่ได้รับมา ถ้าโจวอวีจำไม่ผิด เส้นทางนี้จะเชื่อมไปยังศูนย์กลางของสถาบันวิจัย ซึ่งเป็นสถานที่ที่เอาไว้เพาะเลี้ยงสัตว์สำหรับการวิจัยทางชีววิทยา

โจวอวีใช้มือปิดตาของจ้าวเฉิงลง เขาสังเกตเห็นว่าร่างกายของจ้าวเฉิง มีแผลคล้ายถูกแทงหลายจุดตั้งแต่คอลงมา เลือดไหลอาบราวกับสายน้ำ โจวอวีนึกไม่ออกจริงๆ ว่าอะไรที่สามารถทำให้คนคนหนึ่งเกิดบาดแผลฉกรรจ์ เช่นนี้ได้ บนผนังทางเชื่อมปรากฏร่องรอยของกระสุนปืนเต็มไปหมด ปลอกกระสุนก็หล่นอยู่เกลื่อนกลาด โจวอวีหยิบปืนของจ้าวเฉิงขึ้นมาพินิจดู พบว่าด้านในว่างเปล่า ไม่มีกระสุนเหลืออยู่แม้แต่นัดเดียว

มือของจ้าวเฉิงยังคงแข็งค้างอยู่ในท่าดึงมิดล้นออกจากเขาเพื่อ ป้องกันตัว...แต่กับคู่ต่อสู้ที่อำมหิตเช่นนี้ มิดล้นจะไปทำอะไรมันได้

เมื่อเห็นสภาพการตายที่น่าเศร้าของจ้าวเฉิง โจวอวีก็สามารถ ยืนยันได้ว่าตอนนี้สมาชิกในทีมของเขาคงยากที่จะมีชีวิตรอด รวมไปถึง

รองหัวหน้าหน่วยเงินชงด้วย

ไหน ๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว ต่อให้หนทางข้างหน้าเป็นขุมนรก โจวอวี๋ก็จะฝ่าไปเจอกับเจ้าสิ่งนั้นให้ได้

เขายกปืนขึ้นพร้อมกับก้าวไปข้างหน้าต่อ ช่วงขาของเขาก้าวยาวมากขึ้นกว่าเดิม ความระแວดระวังถูกลดระดับลงเล็กน้อย แต่สิ่งที่เพิ่มขึ้นมาคือความต้องการที่จะเผชิญหน้ากับสิ่งที่ไม่รู้จักพรรค์นั้น

เขาหยุดยืนอยู่หน้าประตูศูนย์เพาะเลี้ยง ก่อนจะดันประตูเลื่อนออกไปด้านข้าง

ช่วงเวลาที่หัวใจบีบรัด เขาคิดว่าจะมีอะไรโผล่พรวดออกมา ทว่าทุกอย่างกลับเงียบสงบ

อารมณ์ความรู้สึกของโจวอวี๋จึงค่อย ๆ สงบลง เดิมทีเขาคิดว่าตัวเองจะตื่นตระหนกและหวาดกลัว เพราะเขามีโอกาสที่จะกลายเป็นซากชิ้นเนื้อน่าอนาถเช่นเดียวกับจ้าวเจิงถึงเก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์ แต่ความตายนั้นก็ยังไม่มาเยือน หากเป็นเมื่อไม่กี่วินาทีที่ผ่านมา โจวอวี๋คงรู้สึกถึงความเจ็บเขียบเช่นนี้ช่วงทรมานเหลือแสน ทว่าตอนนี้...มันเปรียบเสมือนประตูชีวิตอีกบานของเขา

เขาเดินเข้าไปข้างในโดยคิดว่าจะได้เห็นสัตว์ต่าง ๆ ถูกเพาะเลี้ยงอยู่ในกรง ทว่าเขาคิดผิด

พื้นที่ทั้งหมดคือเรือนกระจกขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยพืชหลากหลายชนิดที่โจวอวี๋ไม่เคยเห็นมาก่อน เขาคุกเข่าลงข้างหนึ่งแล้วตั้งต้นหญ้าเหี้ย ๆ ที่อยู่ข้างเท้าขึ้นมาเพ่งดู ใบของมันเป็นรูปข้าวหลามตัดและมีลวดลายบางอย่างพาดผ่าน รวากับมันรับรู้ได้ถึงอุณหภูมิที่เปลี่ยนแปลงของโจวอวี๋ ต้นหญ้าที่ถูกดึงขึ้นมาปล้นกระจัดกระจายกลายเป็นผุยผงเหมือนกับขี้เถ้า

โจวอวี๋ยังพบอีกว่าพืชที่อยู่ในเรือนกระจกแห่งนี้ล้วนเหี่ยวเฉาทุกต้นคล้ายกับว่าพวกมันตายในเวลาเดียวกัน

ทว่านอกจากพืชพวกนี้แล้ว โจวอวี๋กลับไม่พบสิ่งมีชีวิตอื่นใดที่สามารถเคลื่อนไหวได้เลย

ส่วนเรือนกระจกฝั่งตะวันตกคล้ายถูกอะไรบางอย่างกระแทกจนแตก

ใกล้ ๆ กันนั้นเขาพบว่าที่สวมชุดเกราะของหน่วยสวาทสองคนนอนกองอยู่บนพื้น

โจวอวี้ก้าวเข้าไปอย่างรวดเร็ว แม้จะเตรียมใจไว้แล้ว แต่เขาก็ยังต้องสูดลมหายใจเข้าลึกๆอยู่ดี

พวกเขาใช้กระสุนจนเกือบหมดแม้ หากเทียบกับจ้าวเจิงแล้วสองคนนี้มีประสบการณ์การต่อสู้ที่โชกโชนกว่า แถมยังฝึกฝนอยู่ในหน่วยงานหลายปี

คำนวณจากเวลาที่พวกเขาขาดการติดต่อจากศูนย์บัญชาการ พวกเขา น่าจะเสียชีวิตภายในเวลาไม่กี่วินาที

โจวอวี้เงยหน้าขึ้นมองเรือนกระจกที่แตกเป็นรูโหว่ ไม่ว่าจะอะไรก็ตามที่ฆ่าพวกเขา มันน่าจะผ่านหน้าผ่านรอยแตกนี้ไปแล้ว

โจวอวี้กระชับปืนในมือแน่น กัดฟันกรอด ตอนนี่สิ่งที่เขาต้องการมีเพียงฆ่าไอ้บ้านั้นเท่านั้น!

เขาก้าวข้ามรอยแตกอย่างแน่วแน่ เส้นทางข้างหน้าไร้แสงไฟส่องสว่าง หากยังก้าวต่อไปสิ่งที่รอเขาอยู่ก็มีเพียงรัตติกาลอันมืดมิด

เขารู้ดีว่าในความมืดนั้นจะต้องมีเจ้านั้นอยู่ด้วยแน่

อีกอย่างเงินขงเฟิงจะขาดการติดต่อไปได้ไม่นาน บางทีเขาอาจจะหาอีกฝ่ายเจอในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ได้!

โจวอวี้เคลื่อนไหวเข้าไปในความมืดอย่างรวดเร็ว แม้จะดูเหมือนไม่มีหวัง แต่ประสาทสัมผัสทั่วทั้งร่างก็ถูกปลุกเร้าขึ้นทั้งหมด

ไม่ว่าจะเป็นต่อมรับกลิ่น เสียงที่ได้ยิน ความรู้สึกเวลาเหยียบลงพื้นในแต่ละย่างก้าว หรือแม้กระทั่งแรงเสียดทานที่เกิดจากการที่ร่างกายปะทะอากาศ

ตลอดเวลาที่ผ่านมาโจวอวี้มีลางสังหรณ์และปฏิกิริยาตอบสนองที่คนธรรมดาทั่วไปไม่มี ความรู้สึกที่เฉียบคมนี้เองที่ทำให้เขารอดพ้นจากเงื้อมมือของมัจจุราชมานับครั้งไม่ถ้วน

เขาไม่สนว่ายามที่ออกตัววิ่งจะเกิดเสียงกระทบพื้นดังกังวาน เพราะเขาต้องการจะล่อให้เจ้านั้นออกมา

จู่ๆ เขาก็ชะงักฝีเท้า หูได้ยินเสียงลมหายใจแผ่วเบาจนแทบเลือนหาย โจวอวี่หันหน้าไปด้านหลัง แม้จะอยู่ท่ามกลางความมืด แต่เขาก็สามารถแยกแยะโครงร่างของเงินชงได้ร่างๆ อีกฝ่ายพึงผั่งอยู่ในสภาพที่ใกล้จะหมดลมหายใจเต็มที

“เงินชง!” โจวอวี่เข้าไปประชิดร่างของเพื่อนร่วมทีม ก่อนจะโดนเงินชงใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายผลักออกอย่างไร้ริ้วแรง

“ผม...บอกว่าห้ามเข้ามาไง...ทำไมหัวหน้าถึงไม่ฟัง...”

โจวอวี่ไม่ตอบเงินชง เพราะคำตอบมันชัดเจนอยู่แล้ว กลับกันถ้าตอนนั้นเปลี่ยนเป็นเงินชงที่อยู่ในรถบัญชาการ เงินชงก็จะต้องเข้ามาช่วยเขาอย่างไม่ลังเลแน่นอน

ที่ตรงนี้มีมืดเกินไป ทำให้โจวอวี่ไม่สามารถตรวจดูอาการบาดเจ็บของเงินชงได้ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ได้กลิ่นคาวเลือดจูนขึ้นจมูก

ขณะที่โจวอวี่กำลังจะประคองเงินชงขึ้นมา เขาก็พบว่าแขนทั้งสองข้างของอีกฝ่ายด้วนกุดไปเสียแล้ว

“มัน...มาแล้ว...”

นั่นคือคำพูดสุดท้ายที่เงินชงพูดกับโจวอวี่

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

เสียงคืบคลานของอะไรบางอย่างดังมาจากข้างหลังโจวอวี่ ชั่วพริบตาที่เปิดไฟฉายขึ้นและหมุนตัวหันกลับไป โลกของเขาก็พังครืนลงมาทันที!

มันเป็นตัวประหลาดที่มีลักษณะคล้ายมนุษย์ที่ไร้ผิวหนังห่อหุ้มกล้ามเนื้อ คลานสี่ขา สัญชาติญาณบอกโจวอวี่ว่าเจ้าสิ่งนี้จะต้องมีพลังกำลังมหาศาล

สิ่งมีชีวิตโดยทั่วไปหากโดนแสงสว่างจ้าสาดใส่ย่อมต้องหลบเลี่ยงตามสัญชาติญาณ ทว่าเจ้าสัตว์ประหลาดนี้ไม่มีดวงตา!

หรือไม่มันก็ต้องมีประสาทรับเสียงที่ดีมาก ไม่อย่างนั้นเจ้าหน้าที่พิเศษที่ผ่านการฝึกมาโดยเฉพาะจะมาตายอย่างอนาถทั้งหมดแบบนี้ได้อย่างไร

โจวอวี่กลั่นลมหายใจ หยุดหนึ่งทุกการเคลื่อนไหว

สัตว์ประหลาดตัวนั้นส่ายเขี้ยว น้ำลายไหลย้อยนำขยะแขยง

ทว่าโจวอวี้กลับไม่รู้สึกละอะไร

เขาเผ่ามองสัตว์ประหลาดตัวนั้นอย่างระวัง หางยาว ๆ ของมัน โบกสะบัดไปมาอย่างเอื่อยเอื่อยอยู่กลางอากาศ บนหางนั้นมีหนามแหลมคม อยู่ประปราย ถ้าโจวอวี้เดาไม่ผิด จ้าวเจิงคงจะถูกหางนี้เสียบทะลุร่าง จนถึงแก่ความตาย ปืนของจ้าวเจิงและสมาชิกคนอื่น ๆ ถูกยิงออกไป จนหมดแม็ก แต่มันกลับไม่เป็นอะไรแม้สักกระพิกเดียว แสดงว่ามันจะต้องเร็วกว่ากระสุน - หรือไม่ กระสุนก็ไม่อาจทำอะไรมันได้

เจ้ามฤตยูตัวเฒ่าค่อย ๆ ก้าวเข้ามาใกล้ทีละก้าว โจวอวี้ที่ยังไม่เข้าใจ รูปแบบพฤติกรรมของมันจึงไม่กล้าเคลื่อนไหวปุบปับ

มันขยับเข้ามาหาโจวอวี้อย่างเชื่องช้า ขณะที่มือขวาของโจวอวี้รั้งอยู่ใน โทปิ่นและพร้อมจะเหนี่ยวยิงได้ทุกเมื่อ ระยะห่างระหว่างเขากับมันเริ่ม สั้นลงเรื่อย ๆ โจวอวี้ยกไฟฉายที่อยู่มือซ้ายขึ้น โดยไม่ได้คิดจะปิด หรือวางลงแต่อย่างใด เหงื่อจากหน้าผากไหลลงไปตามกรอบหน้า สิ่งที่เขาต้องการคือมองสัตว์ประหลาดตัวนี้ให้ชัด ๆ!

แสงสว่างจากไฟฉายเผยให้เห็นใบหน้าของมันที่เต็มไปด้วยรอยยับย่น น่าเกลียด กล้ามเนื้อแขนขาปูดขึ้นมาเป็นลูก และหางที่แผ่รัศมีโจมตี เป็นวงกว้าง

ยามนี้ใบหน้าของมันอยู่ห่างจากโจวอวี้เพียงไม่กี่เซนติเมตร จวบจน ถึงตอนนี้เส้นประสาทของโจวอวี้ล้วนตึงเครียดจนถึงขีดสุด

สัตว์ร้ายตัวนั้นนอกจากจะไม่มีดวงตาแล้ว แม้แต่หูกับจมูกก็ไม่มี!

ถ้าอย่างนั้นมันได้ยินเสียงไหม ได้กลิ่นหรือเปล่า

โจวอวี้ครุ่นคิดอย่างสงสัย

ประจวบเหมาะกับการที่แขนเสื้อของโจวอวี้มีเศษกระจกติดอยู่ เขาจึง หยิบมันขึ้นมาและใช้นิ้วดีดออกไปด้วยความว่องไว

เศษกระจกตกลงบนพื้นที่ห่างออกไปไม่กี่ไกล เกิดเป็นเสียงดังก้อง ขึ้นมาอย่างชัดเจน

ทว่าสัตว์ประหลาดไม่มีการตอบสนองใดๆ ไม่แม้แต่จะเบี่ยงศีรษะ ด้วยซ้ำ

ชัดเลย...มันไม่ได้ยิน!

ถ้ามันไม่ได้ยินเสียง แล้วมันฆ่าคนตั้งหลายคนได้อย่างไร

จู่ๆ เจ้าสัตว์ร้ายพลันเคลื่อนไหวอย่างกะทันหันจนโจวอวีไม่ทันได้
ตอบสนองใดๆ นอกจากเอี้ยวตัวหลบไปด้านข้างตามสัญชาตญาณ
กลางสังหารณ์ที่แม่นยำนี้ช่วยชีวิตโจวอวีไว้อีกครั้ง ไม่อย่างนั้นเขาคงถูก
เจ้าสัตว์ประหลาดกระแทกล้มลงไปแล้ว

ด้านหลังของเขาเกิดเสียงดังโครม

หัวใจของโจวอวีพลันบีบรัดขึ้นมาทันที

เขาค่อยๆ หันกลับไป สายตามองเห็นอุ้งเท้าของสัตว์ประหลาด
จิกจมเข้าไปในผนังพร้อมกับร่างของเงินชงที่โดนช่วงชิงลมหายใจเหือก
สุดท้ายไป

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก จนโจวอวีไม่มีแม้แต่โอกาสที่จะขัดขวาง
ไม่ให้เงินชงถูกฆ่าตายไปต่อหน้าต่อตา

โจวอวีกำหมัดแน่น เขาจะต้องฆ่ามัน

จะต้องฆ่ามันให้ได้!

“มาดูกัน...ว่าแกจะเร็วได้สักแค่ไหน!”

โจวอวียันตัวขึ้น ถือปืนไว้ด้วยมือข้างเดียวและออกตัววิ่งด้วยความ
ว่องไว เขาวิ่งไปพลงสาตกระสุนอย่างต่อเนื่อง สัตว์ร้ายตัวนั้นถูกยิง
ถอยร่นไปสองครั้งก่อนจะกระโจนไปยังพื้นที่ว่างอย่างรวดเร็ว ทางของมัน
สะบัดไปมาไม่หยุดคล้ายกับกำลังระบุตำแหน่งของโจวอวี

พริบตาเดียวกระสุนก็หมดลงพร้อมกับทางของสัตว์ประหลาด
ที่สะบัดมาทางศีรษะของโจวอวีพอดีพอดี เขาทิ้งตัวลงไปด้านข้างพลง
เปลี่ยนซองกระสุนอันใหม่อย่างคล่องแคล่ว ก่อนจะยันตัวขึ้นอย่าง
ปราดเปรียวเพื่อหลบทางของสัตว์ประหลาดที่หวดเร็วขึ้นมา

โจวอวีพบว่ากระสุนที่เขายิงใส่สัตว์ประหลาดไปนั้น โดนร่างกาย
ของมันขับออกมาจนหมด แม้จะสามารถเรียกบางอย่างที่คล้ายกับเลือด
ออกมาจากตัวของมันได้ ทว่าบาดแผลของมันก็ค่อยๆ สมานกลับดังเดิม
ความสามารถในการฟื้นฟูของมันสูงกว่าสิ่งมีชีวิตอื่นที่โจวอวีเคยรู้จัก